

lig er nogen Grund for Paatalen, ville de ogsaa blive rettede. At jeg for Kjøbstedernes Vedkommende har maattet fæstholde Indenrigsministeriet, er kun, fordi man ikke der har en overordnet kommunal Autoritet. Jeg skal ved samme Leilighed udtale mig om mit Forslag under Nr. 6 til § 41, som gaar ud paa at stryge den Bestemmelse, der blev vedtagen ved 2den Behandling, da jeg ikke kunde være tilstede, om Fattigvæsenets Ret til at erklære Fattige umyndige. En saadan Ret faar ganske vist ikke saa megen Betydning, naar der nu sættes „fast Understøttelse“; men det forekommer mig dog, at et saadant Skridt, som her omhandles, nærmest maa siges at falde ind under det Inhumane, forsaavidt der ikke virkelig er tilstrækkelig Grund til at erklære en Mand, som nyder Understøttelse af Fattigvæsenet, for umyndig. Jeg negter ikke, at der kan træffes enkelte — men ganske vist ogsaa kun enkelte — Tilfælde, hvor en Fattig kan gjøre Gjæld hos Andre, som da maa kunne indrives ved Eksekution, men forsaavidt Spørgsmaalet dreier sig om Dispositioner over hans Eiendele, er der, forekommer det mig, truffet tilstrækkelige Bestemmelser andetsteds i Loven, hvor det udtrykkelig er sagt, at Indregistreringen har den Betydning, at den tilintetgjør yderligere Transaktioner af det vedkommende Fattiglem overfor Trediemænd. Derfor kan jeg ikke se, at det i nogen væsentlig Grad eller i ret mange Tilfælde kan have nogen Betydning for Fattigvæsenet, at have den ommeldte Ret, og derfor tror jeg, at det ikke er rigtigt at vedtage en Foranstaltning, der nærmest synes mig at falde ind under det Inhumane. Svad Vædringsforslagene til § 34 angaar, ere de stillede noget vidtløftigere end egentlig nødvendigt, ja jeg vil endogsaa sige, end det er rigtigt; thi de høre egentlig alle sammen; Nr. 3, 4 og 5 kunne overhovedet ikke vedtages hvert for sig, i alt Fald ikke Nr. 3 og 4, men Vedtagelsen af det ene, er med det Samme Vedtagelsen af det andet. Ogsaa disse Forslag ere stillede af Hensyn til at firkke et virksomt Tilsyn med Fattigforsørgelsens Udøvelse omkring i Landet. Der staar nu i Lovforslaget, at Amtsraadet kan lade Fattigvæsenets Bestyrelse tilse ved Tilsynsmænd. Jeg maa ønske, at det bliver dets Pligt at gjøre det, navnlig gennem bestemt dertil valgte Mænd, men maa paa den anden Side erkende Rigtigheden af, at der maa gives Amtsraadet Bemyndigelse til at kunne lønne disse Folk af Amtsrepartitionssonden. So mere jeg giver efter med Hensyn til det umiddelbare Tilsyn fra Regjeringens Side, desto mere kan jeg sætte Pris paa, at det Tilsyn, der udøves gennem de kommunale Autoriteter, maa blive hyppigt og virksomt, og derpaa gaa mine Forslag ud. Udvalget har til mit her omtalte Forslag under Nr. 5 stillet et Underændringsforslag, hvorefter det af mig foreslaaede nye Stykke skal sættes foran, i Stedet for bagefter

den øvrige Del af Paragrafen; det er en Forandring, jeg ikke har det Mindste at ændre imod. Jeg skal endnu blot sige, at der for mit Vedkommende ingen Indvending reises imod de af Udvalget til dette Udsnit stillede Forslag.

Ordføreren: Udvalget har ikke troet at kunne gaa ind paa det af den erede Indenrigsminister under Nr. 2 stillede Forslag. Med Hensyn dertil have Alle i Udvalget været enige om, at man maatte blive staaende ved den Regel, der foreligger i Lovforslaget, som det er vedtaget ved anden Behandling, altsaa at der ikke bør indrømmes den enkelte Fattige en bestemt Ret til at appellere en Afgjørelse, der bliver truffen om, at han skal forføres paa den ene eller paa den anden Maade, men at han maa være henvist til, og ogsaa være tilstrækkelig beskyttet ved den Udgang til at klage navnlig til Tilsynet, som han har efter § 34. Det er forekommet os at være at gaa den lokale Fattigbestyrelse for nær i Henseende til dets Selvstændighed, naar den skulde bringes i den Gilling, at den ikke kunde tage endelig Bestemmelse om, hvorledes den vilde forføre den enkelte Fattige, enten ved Indsættelse i Anstalter eller paa anden Maade, og vi ere desuden af den Formening, at en saadan Appel i Birkeligheden ikke vilde have nogen Betydning, selv om den blev indrømmet, fordi det vil være overmaade sjældent, at de overordnede Autoriteter, der staa Forholdene fjernt, have eller formystigvis kunne tillage sig et andet Skjøn om dette Spørgsmaal end den lokale Fattigbestyrelse. Det vil være ifølge en Mængde Betragtninger, der kun kendes og vides af den, der er paa Stedet, og har nøie Bekendtskab med den Ervængende og alle hans Forhold, at det rettelig kan afgjøres, om han bør indsættes i en Arbeidsanstalt eller han bør forføres i Hjemmet, og dersom de overordnede Myndigheder hyppigt vilde benytte deres Ret til at forandre de Afgjørelser, der vare truffne af de lokale Fattigbestyrelser, vilde disses Myndighed derved blive svækket paa en høist betænkelig Maade, hvortil kommer, at man neppe i Birkeligheden vinder Nogetsomhelst i Henseende til Sikkerhed for, at Afgjørelsen er bedre, men maaske snarere det Modsatte. Derimod har Udvalget ikke Noget imod at gaa ind paa de under Nr. 3 og 4 stillede Forslag til § 34, ligesom det heller ikke i og for sig har Noget at erindre imod det under Nr. 5 stillede Vædringsforslag, kun at vi maa foreslaa, at det paagjældende Stykke, naar det skal optages i Loven, sættes først i Paragrafen. En saadan almindelig Udtalelse af, at det øverste Tilsyn med Fattigvæsenets Tilstand her i Landet tilkommer Indenrigsministeren, have vi ikke Noget, og have vi heller ikke havt Noget imod, idet vi hele Tiden ere gaaede ud fra, at det maatte betragtes som en Selvfølge, at det øverste Tilsyn med Fattigvæsenets Tilstand tilkom-